

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 456/2016
15.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Мирославе Манчић, адвоката из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда I-1 У 14651/13 од 09.06.2016. године, уз учешће противне странке, Агенције за лиценцирање стечајних управника Републике Србије, Београд, Кнез Михајлова 1-3, у предмету обнављања лиценце и понављања управног поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева, поднета против решења Агенције за лиценцирање стечајних управника V број 19-1540/12-15 од 12.08.2013. године, којим је одбијен захтев тужиоца од 31.07.2012. године за обнављање лиценце за обављање послова стечајног управника издате 22.11.2008. године и одбијен је предлог тужиоца од 31.07.2012. године за понављање поступка окончаног решењем туженог органа V број 19-2294/11-05 од 09.12.2011. године.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде закона, подносилац истиче да су оспорено решење и побијана пресуда незаконити, а образложење пресуде нејасно, јер није наведено који законски основ не постоји да се удовољи захтеву за обнављање лиценце од 31.07.2012. године. Указује на то, да је његов захтев за обнављање лиценце од 14.11.2011. године требало да буде одбачен, као неблагоприятан, а не одбијен због кривичног поступка који је у то време вођен против њега. Сматра да су испуњени сви услови из одредбе члана 24. Закона о стечају за обнављање његове лиценце за обављање послова стечајног управника. Истиче да је правноснажна ослобађајућа пресуда Основног суда у Јагодини 6 К 1838/10 од 04.06.2012. године нови доказ о чињеници – кривичном поступку који је вођен против њега и због кога му није обновљена лиценца. Како је овај доказ могао да употреби тек када је ова пресуда постала правноснажна, а то значи после 27.07.2012. године, сматра да су се стекли законски услови из одредбе члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем

управном поступку за понављање поступка. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи, а побијану пресуду укине или преиначи.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је тужени орган одлучио оспореним решењем, којим је у свему поступио по примедбама из пресуде Управног суда I-3 У 12589/12 од 20.06.2013. године, те да је за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и Управни суд.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је иста правилна и на закону заснована. Решењем Агенције за лиценцирање стечајних управника V број 19-1540/12-15 од 12.08.2013. године у ставу првом изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца, поднет дана 31.07.2012. године за обнављање лиценце за обављање послова стечајног управника издате 22.11.2008. године под бројем ..., као неоснован. Ово стога, што је тужиоцу наведена лиценца истекла по протеклу три године од издавања, дана 22.11.2011. године, те није могла да буде обновљена по захтеву од 31.07.2012. године, јер тада није ни постојала. Зато је неоснован захтев тужиоца од 31.07.2012. године за обнављање наведене лиценце.

Правилно су, по налажењу Врховног касационог суда, Управни суд и тужени орган оценили да правноснажна пресуда Основног суда у Јагодини 6 К 1838/10 од 04.06.2012. године, којом је подносилац захтева ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело које му је стављено на терет, не може да се сматра новим доказом у смислу одредбе члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, јер се односи на чињенице који нису постојале у време доношења решења од 09.11.2011. године, те да је управни орган правилно у ставу 2. изреке побијаног решења одбио захтев подносиоца захтева за понављање поступка окончаног наведеним решењем Агенције бр. 19-2294/11-05 од 19.12.2011. године, којим је одбијен захтев тужиоца од 14.11.2011. године за обнављање наведене издате лиценце.

Налазећи да остали наводи захтева не могу да доведу до другачије оцене законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 15.12.2016. године, Узп 456/2016

Записничар,
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија,
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ан